

Senkik

Nem ez a legeslegeslegeleje, de a lényeg itt kezdődik: ülünk az ebédlőben, Gonosz, meg én, meg az egyik iker, és az iskolarádióban megint kívánságműsor megy, és valaki megint egy elbaszott szerelmes számot kért, amiben egy nő meg egy fickó duettben éneklik, hogy soha nem fognak egymásba szeretni. Ezt eléneklik párszor, aztán vége is az egésznek, de még mielőtt ez megtörténne, az iker azt mondja:

– Azért nem jött ma iskolába, mert reggel véreset szart.

Erre megáll a kezemben a kanál és Gonoszra nézek, aki most csak annyit kérdez:

– Hogy mi a faszom?

– Kikulázta a beleit. Anyánk elvitte orvoshoz.

– Kemény.

– Nekem nincs semmi bajom. Megnéztem, de semmi.

– Király. Akkor nem kell aggódnunk az egészségedért.

– Nem ezért mondtam. Tudod jól, miért mondtam.

Gonosz vág egy olyan flegma arcot. Lebiggyeszi a száját és bólogat maga elé, bele a levesébe.

– Nálam semmi. Nálad, Potter?

– Semmi.

Még valóban semmi bajom. Pár nap múlva kiesik néhány fogam, és óránként elered az orrom vére, de még semmi bajom. Pár nap múlva elűt az iskolabusz, és fehérruhás emberek törölgetik majd a véreket az aszfaltról, de most, most még egyáltalán semmi bajom.

– Na, látod. Nem hiszem, hogy amiatt van.

A pofa meg a csaj eléneklik még egyszer az iskolarádióban, hogy mennyire nem fognak egymásba szeretni, aztán tényleg vége lesz, és a bemondó elmondja, hogy ezt mittoménki küldte Tündérkének.

Ez nem jó hír. Nyelek egyet és azt figyelem, Gonosz vajon észrevette-e?

Észrevette. Ökölbe szorítja a kezét, benne a szalvétát, látom rajta, hogy elgondolkozik, minek vágja neki, végül inkább csak felpattan az asztaltól és elindul valahová, ahová igazából nem kellene mennie.

Este anya azt mondja, rossz bőrben vagyok meg sápadt, pedig nem érzem rosszul magam. Azt mondom neki, nem aludtam jól, és ennyi elég is, nincs energiája ahhoz, hogy még több kérdést tegyen fel.

Elalvás előtt fel akarom hívni az ikreket, hogy megtudjam, mit mondott a doki, de csak fekszem és bámulom a telefont. Pedig van rajta pénz.

Talán félek. Aztán simán elalszom, és azt álmodom, ott vagyunk lent megint, de most nem nyílik ki a csapóajtó, csak ülünk a sötétben, ülünk és rohadunk csendben, mert nem hiányzunk senkinek, mert aprók vagyunk és senkik vagyunk és beragadtunk egy csapdába az erdő mélyén.

Elég nagy balhé volt. Nem voltam ott, mert az ebédlőben maradtam, de amit hallottam, azok alapján elég nagy balhé volt: Gonosz nekivágta a srácot a szekrényének, aztán elrántotta tőle, a földre lökte, rugdosta, a hasát is meg az arcát is, és csak akkor hagyta ott, amikor amaz már könnyögni sem tudott.

Tanárok jöttek és elvitték. Örültek a balhénak: végre lesz rá egy jó okuk, hogy kicsaphassák.

Reggel alig várom, hogy Gonosz és az ikrek végre felszálljanak a buszra. Végül csak Gonosz jön: végigvonul a sorok között, közben le sem veszi a szemét rólam, én pedig próbálom állni a pillantását, mintha ez valami verseny lenne.

Levágódik mellém: – Nem akarják, hogy a jövő évet itt kezdjem.

Sebek vannak a bütykeinél. A tegnapi ütések nyomai: hegedniük kellett volna már, de nem tették. Vér szivároog belőlük, de nem igazi vér, csak valami nagyon hasonló, végigfolyik az ujjai között, és ahogy megérzi, hogy csiklandozza, beletörli a ruhájába, mintha nem is lenne semmi baj.

– Elmondtad otthon?

– Elmondták helyettem.

– Rohadékok.

– Kibaszott komolyan veszik.

– Hallottál valamit az ikrekről?

– Semmit.

– Tegnap este fel akartam hívni őket, de aztán mégse.

– Csak az anyjuk fújja fel. Tudod, milyen.

– Jah.

Rohadt gyorsan megyünk a busszal. A sofőr mindig siet valahová.

– Szarul néz ki a kezed.

– Majd meggyógyul.

– Aham. Beszéltél Tündérkével?

– Nem akar szóba állni velem.

– Picsa.

– Ma már ő fog jönni, hogy beszéljünk. Figyeld csak meg.

– Reméljük.

– Mindig ez van. Elmond minden szarnak, hogy féltékeny pöcs vagyok, és nem bízok benne, és azt hiszem, hogy csak azért, mert együtt vagyunk, birtokolhatom.

– Ezt szokta mondani?

– Ilyeneket.

– Az azért nem fasza, hogy mások szerelmes dalokat küldözgetnek neki.

– Ezt mondtam én is. Ha hagyom, azt fogják mondani, én vagyok a puhapöcs.

– Franc tudja.

– Franc.

Tündérke régi ügy. Gonosz régóta hajtott rá, de csak év elején jutott a közelébe, azt nem tudom, pontosan hogy. Egyszer még nem volt, aztán meg már igen. Csettintésre.

Nem hiszem, hogy dognának. Néha látom őket smárolni iskola után, amikor mi az ikrekkel jobbra megyünk, Gonosz meg balra, de hiába mondja mindenki, hogy ezek dognak, szerintem baromira nem. Tündérke túl jó családból származik és igazából csak idő kérdése, hogy mikor lesz vége az egésznek.

Egyszer talán próbáltunk beszélni vele erről a dologról, azt hiszem, nem sokkal az erdős ügy előtt, de nem jutottunk sokra. Gonosz leszarja, mit mondok neki. Azt, hogy az ikrek mit mondanak, azt meg még inkább.

De az ikrek nem nagyon mondanak többet neki semmit: ma egy pofa jön majd az iskolába, aki

vért vesz tőlünk, és úgy hivatkozik rájuk, mintha már meghaltak volna. Persze nem haltak meg, de idővel meg fognak. Pár nappal azután, hogy engem elüt az iskolabusz és Gonoszt agyonverik egy partvisnyével..

Pár nappal azután, hogy észreveszem: kilazult az egyik fogam és vér szivároog alóla.

– Mocsok egy íze van – büfögi Gonosz, miközben szívogatja a vérző ínyeit, tálcákkal a kezünkben sétálunk az asztalunk felé, és már csak mi vagyunk az ebédlőben meg az igazgató.

Elhaladunk az asztala mellett, odabíccent nekünk, mi visszaköszönünk neki, aztán megcsörren a telefonja, feláll az asztaltól, mi pedig követjük a szemünkkel.

– A rohadék!

Gonosz, leteszi a tálcáját, csekkolja, hogy a konyhások látják-e, aztán odamegy az igazgató tányérjához és beleköpi mindazt, ami az ínyéből meg a szájsebeiből kijött.

Azt súgom neki, hogy ez szemét dolog.

Közben az igazgató visszajön és leül enni. Mi elhúzódunk a saját asztalunkhoz.

– Talán ez a végzete – vigyorog Gonosz. – Talán én vagyok a végzete.

– Ez kurvára nem helyes.

Széttárja a karjait: – Talán már hamarabb elkapta.

– Nem tudhatod.

– Tudod Potter... le van szarva. Az igazgató is, te is, és ez a szar is.

– Vérzik az orrod.

– Leszarom. A tiéd is.

Anyánk bekapcsolja az autórádiót, és ugyanaz a dal szól belőle, mint nemrég az ebédlőben. Amin Gonosz úgy felhúzta magát. Azt énekli a pofa meg a csaj, hogy nem lesznek séták a parkban meg csókok sötétedés után. Ahhoz képest egész vidámnak tűnnek.

Nem fordulunk le ott, ahol kellene.

– Nem haza megyünk?

– Nem.

– Hanem?

– A kórházba.

Most tűnik csak fel, hogy öcsém nincs itt. És az is, hogy a kocsiban cigiszag van.

– Felhívjam apát?

– Már hívtam. Csak holnap ér rá.

– Dolgozik?

– A nőcskéjével van.

Nincs ebben semmi meglepő. Apánk általában a nőjével van, valahol, nem tudom, pontosan hol. Néha átjön hétvégén, és hoz nekünk faszságokat. Mintha számítana.

– Mit mondtak az orvosok?

– Semmit.

Anyám keze remeg. Nem tudom, mit kérdezhetnék még, így hát nem kérdezek semmit. A csávó meg a csaj rádióban még mindig nagyon nem szeretik egymást.

Lehunyam a szemem, látom, ahogy anyánkat és tesót és engem kivisznek a kórház mögötti térre, aztán térdre kényszerítenek, aztán golyót eresztenek a tarkónkba, mert így a legegyszerűbb. Fatert nem piszkálják, mert mostanában nem érintkezett velünk, ezért valószínűleg nem fertőzött.

Még mindig csukott szemmel, újra az erdőben, újra a csapóajtó mögött, de itt nem akarok többet lenni és inkább kinyitom, és plafonra szegezett tekintettel heverek tovább a kórházi ágyon. Mindenhol tűk, de sehol egy szál cérna. Öcsém a szomszéd ágyon. Anyánk sehol. Apánk valahol.

Fel kéne hívni Gonoszékat, hogy kurva nagy szar van. Hogy el fognak menni értük, ha már ott lesznek, nincs mit tenni. Fussanak, bújjanak el, akasszák fel magukat, mert itt csak a klórszag lesz meg az a kibaszott sok tű.

Telinyomtak valami szeméttel, és nem érzek semmit. Mintha ki lennék kötözve, alig bírok megmozdulni.

Elfordítom a fejem és csorgatok egy kis nyálat a párnára. Véres.

Káromkodni akarok, de csak nyöszörgés hagyja el a számat. Aztán csak fekszek és várok nemtommire.

Úgy volt, hogy vasárnap apánk eljön értünk és elvisz minket moziba. Soha nem tudott jobbat kitalálni, de legalább okés filmeket választott. Nem szarakodott sokat a korhatárral.

Az ilyen vasárnapokkal csak az volt a baj, hogy nem foghattunk bele semmi értelmesbe. Csak ültünk és vártunk, mert az öreg éppúgy jöhetett a megbeszéltnél pár órával korábban, mint később. Sose tudhatta az ember előre. Így hát rohadtunk a gép előtt, néztük az órát, meg arról dumáltunk, hogy Gonosz dugja-e Tündérkét és hogy Potter be fog-e csajozni valaha. Mindig erről járt a szánk, mert addig sem kellett a saját dolgainkkal foglalkozni.

Aztán jött a telefon, hogy a ma délutáni mozi lemondva. Merhogy közbejött valami.

Ekkor már túl voltunk az ebéden, de még szabad volt az egész délután. Ráírtunk Potterre, hogy mi legyen. Ő meg Gonoszra. Az lett a vége, hogy vegyünk pár doboz sört a vénembernél, aki akár egy óvodást is kiszolgálna, mellé egy csomag bagót, aztán húzzunk ki az erdőbe.

Kihúztunk az erdőbe.

Gonosz azt mondta, lőjünk csúzlival a sörös dobozokra, mert az király.

Nekünk mindegy volt, úgyhogy lőttünk. Sokat.

Végül az egyik doboz elgurult, és mikor megtaláltuk, ott volt alatta egy kibaszott csapóajtó, amiről azóta sem tudjuk, hogy hová vezet, csak azt, hogy bűdös van lent és meleg és romlás, ami megrohasztja a véredet és lemarja a húst a csontjaidról.

Bejön anyánk, leül az ágyam mellé és megsimogatja a hajamat. Mondanom kéne neki valamit, de teli van a pofám csövekkel.

Üldögél, simogat, és közben motyog valamit, amit nem értek. Talán már a fülem is vérzik.

Aztán elkezdem sejteni. Szeretnék a másik ágy felé fordulni, de nem megy.

Szeretném azt mondani, hogy hagyja már abba ezt a kibaszott motyogást és adja írásba, de a csövek nem engedik.

Újra lehunyom a szemem és csak az marad, hogy valaki birizgálja a hajamat, belefésüli a homlokomba, aztán kiszedi belőle, beletúr és lelapítja, végül mintha nyílna az ajtó és eljönnének érte, hogy elvigyék innen végre.

Reggel van és vizelek. Véres és bűdös, de lehúzó, mintha mi sem történt volna.

Tesó később odajön hozzám, és azt mondja:

– Bazmeg, véreset szartam.

– Biztos?

– Kurvabiztos. És még most is szivárogo.

– Nem az aranyered jött ki?

– Nem, nem a kurva aranyerem jött ki.

– Egyáltalán tudod, milyen az az aranyér?

– Nem. De ez tutira nem az.

Megvakarom a fejem. Görcs van a gyomromban és gombóc a torkomban.

– Szólj anyáknak.

– Aszondod?

– Azt.

– Neked semmi bajod?

– Semmi a világon. Egészséges vagyok, mint a makk.

– Az jó.

Rávigyorgok:

– Ja. Kurvajó.

Kinyitom a szemem. Apánk bámul az arcomba meg a luvnyája.

Inkább becsukom a szemem. Megint olyan, mintha ott lennénk lent. Pont abban a pillanatban, amikor Gonosz azt mondja:

– Igazából is maradhatnánk örökre. Úgyszincs odakint semmi.

A folyosóról beszűrődik a rádió hangja, amit az éjszakás nővér hallgat. Végre nem az a szám megy, hanem egy másik, de az is szerelmes. De itt is ketten énekelnek: a fickó azt nyöszörgi a csajnak, hogy végre haza fogja vinni.

Potter megint dühöng. Először nem dühöngött, csak állt és bámult, én meg lenyomtam még egyszer a csávót, a tegnapi sebei sem gyógyultak be, csak ütöttem és ütöttem, és beledörgöltem a sebeimet a sebeibe, Potternek itt jutott eszébe, hogy csinálnia kellene valamit, és lelökött róla és ő is kapott egy pofont vagy kettőt és a vége az lett, hogy ordibált és elrohant,

csak rohant kifelé, mintha kint lenne bármilyen segítség, mintha bárkit érdekelne már, hogy mit csinálunk, és akkor történt az, hogy jött az iskolabusz és Potter szétszállt a piczába.

Tündérke azt szipogja, ez szakítás.

Én azt mondom, oké, csak csókolj meg búcsúzóul és átdugom a fertőzött nyelvem a szájába.

Tündérke azt szipogja, miatta.

Én közben azt gondolom, hogy ma mégis fog dögleni a rohadék.

De mielőtt megdögölhetne, odakint Potter szétszállt apró darabokra. Csak néztem kifelé, hunyorogtam, ahogy a bejárat felől érkező verőfény villog a parkettán, aztán arra jutottam, hogy hamarosan jönnek a fehérruhás emberek és nekem is annyi.

Így hát otthagytam a rohadékot, futni kezdtem, pont akkor, amikor az iskolarádió helyett a hangfalakból az kezdett szólni, hogy mindenki menjen a tornaterembe.

– ... elfogadhatatlan magatartás ... - döcögi, miközben ide-oda toszogatja a papírjait. – Mivel indokolja az elfogadhatatlan magatartását?

– Magánügy.

Szivárog a fogam. Először azt hiszem, hogy valamelyik odvából kezdett el dőlni a trutymó, de végül kiderül, hogy az ínyem feslett fel. Óvatosan csiklandozom a nyelvem hegyével, közben meg bámulom a papírokat meg a toszogatást.

– Miféle... magánügy?

– Azért magánügy, mert nincs hozzá köze.

– Vagy úgy.

– Ja.

Kurva szar egy íze van. Nehéz elhinni, hogy ez belőlem jön. Ugyanaz lehet, amivel az egyik tesót elvitték. Tutira ugyanaz.

– Akkor bevallja, hogy Ön ütött először?

– Nem én kezdtem.

– Ki ütött először?

– Én.

– És miért ütött?

– Mert provokált.

Egyre több trutymó jön a fogaim tövéből. Önkéntelenül fintorgok.

– Mivel?

– Magánügy.

– Értem. Ez esetben...

És ahogy lenyelem, mintha végigégetné az egész torkom a belemig.

Nekirontok és addig verem a fejét a bádogszekrény ajtajába, amíg le nem csúszik a földre, mint egy félbevágott disznó. Leguggolok hozzá és ököllel verem az arcát, néhány foga beleáll a bütykeimbe, de nem érdekel.

Azt súgom a fülébe, hogy senki nem küldözgethet szerelmes számokat a nőmnek.

Senki nem kérhet randit a nőmtől.

Senki nem nézhet még az arcára sem.

És ne kelljen még egyszer visszajönnöm.

– Ez így nem megy.

Nézek rá, kicsit dühösen, kicsit megszeppenten, kicsit kérdően és kicsit fenyegetően, de valójában sehogyansem.

– Micsoda?

– Amit csinálsz...

– Igen?

– Néha félek tőled.

Ezt úgy nyávogva mondja. Nem látok a szemében könnyeket. Nem látok a szemében semmit, sem szikrákat, sem félelmet, sem őszinteséget.

– Nincs miért félned tőlem.

– Ma pépesre verted valakinek az arcát.

– Megérdemelte.

– Nem érdemelte meg. Csak kedves akart lenni...

– Veled ő csak ne legyen kedves...

– Ez... ez nem így működik.

– Hanem?

Mintha valami szétpukkadna a számban. Egy vérhólyag, vagy mittomén. Beleráanganak az arcizmaim.

– Abban a dalban... nem volt semmi.

– Semmi?

– Semmi... olyan. Csak egy dal. Ő... csak néha...

– Beszélgettek.

– Igen, beszélgetünk.

– Rólam?

– Mindenféléről. Amiről az emberek beszélgetni szoktak... nem várhatod el, hogy csak te...

– Meg amikről velem nem lehet beszélgetni.

– Gonosz...

Nyelek egy nagyot. Egyre rosszabb.

– Miattad baszattam ki magam az iskolából.

– Nem kellett volna. Nem kértem... nem várta el ezt tőled senki...

– Mindenki elvárta, csak nem mondták.

– Ez így nem megy. Hagyjuk az egészet.

– Ez most szakítás?

– Az.

– Miatta?

– Miatta is.

Égnek a sebeim, mintha tudnák, hogy nemsokára újra meg lesznek dolgoztatva.

– Oké. Kapok egy búcsúcsókot?

– Utoljára.

A fejemben az zúg, hogy soha nem fogunk egymásba szeretni, aztán Tündérke elhúzódik, és azt mondja:

– Vér ízű a szád.

Én pedig azt felelem: – Majd a tiéd is az lesz.

Nekivetem a hátam az iskola falának, és a fülemhez tapasztom a telefont. Az ikrekkel akarok beszélni, de nem veszi fel senki.

Fáj a kezem.

Fáz az arcom.

Teli van vérrel az orrom.

Kicsöng még kétszer, aztán valaki kinyomja. Csak a búgás marad, csak a búgás akkor is, amikor az a rohadék oldalról a gyomromba vág egy partvisnyével, csak a búgás, ahogy tarkón basz vele és zúg tőle az egész fejem és csak a búgás, ahogy azt sziszegi, hogy ezt akartad, ezt akartad és közben fogdarabok potyognak a szájából a fejem mellé a földre. Fogak, amiket én vertem ki.

Pottert nem is olyan messze éppen feltakarítják az aszfaltról.

Az ikreknek asszem végük.

Tündérke áll a tornateremben, és lassan vérezni kezd nem csak az orra. Az igazgató éppen vért köhög egy piszoárba.

Belőlem pedig ez a puhapöcs veri ki még a szart is, de legalább nem az a dal szól a fejemben, amit ez a gyökér kért, hanem egy másik, amiben azt éneklük, hogy hiába akarok bűbajos lenni, tudom, hogy mocskos vagyok, és holnap is csak az leszek.

Meg a kinyomott telefon búgása, bíp-bíp-bíp.

Lent kellett volna maradnunk.